

Sygn. akt VI P 1093/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Brzozowska

Protokolant: sekr. sądowy Mirosława Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 23.10.2015r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko M. N.

o ryczałty za noclegi

I. zasądza od pozwanego M. N. na rzecz powoda M. G. kwotę 47.414,72 zł (czterdzieści siedem tysięcy czterysta czternaście złotych 72/100) tytułem ryczałtów za noclegi za okres od kwietnia 2012r. do sierpnia 2013r. z ustawowymi odsetkami od dnia 03.01.2015r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego M. N. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego (...) w G.) kwotę 2.370 zł (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt złotych) tytułem opłaty stosunkowej od pozwu, od której uiszczenia powód zwolniony był z mocy ustawy;

V. wyrokowi w pkt I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych).

Sygn. akt VI P 1093/14

UZASADNIENIE

Powód M. G. pozwem skierowanym przeciwko M. N. wniósł o zasądzenie kwoty 47.622,03 zł tytułem ryczałtu za noclegi w okresie od kwietnia 2012r. do sierpnia 2013r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód M. G. został zatrudniony u pozwanego M. N. (prowadzącego Firmę (...) w P.) na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 10.03.2012r. do 09.03.2012r. na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie o pracę wysokość wynagrodzenia zasadniczego powoda została określona na kwotę 1.500 zł brutto, zaś ryczałt za nadgodziny – na kwotę 150 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę k.2B akt osobowych powoda)

Od dnia 10.06.2012r. powód zatrudniony był u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas określony (do dnia 30.06.2014r.) na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy. Wysokość wynagrodzenia powoda została w umowie o pracę określona na kwotę 1.500 zł wynagrodzenia zasadniczego oraz kwotę 150 zł ryczałtu za nadgodziny.

(dowód: umowa o pracę k.10B akt osobowych powoda)

Od dnia 01.01.2013r. wysokość wynagrodzenia powoda została ustalona na kwotę 1.600 zł wynagrodzenia zasadniczego, 150 zł ryczałtu na nadgodziny oraz 50 zł ryczałtu za pracę w porze nocnej.

(dowód: porozumienie k.11B akt osobowych powoda)

Powód nie otrzymywał ryczałtu za noclegi.

(okoliczność bezsporna)

Powód odbywał wyjazdy do Szwecji i Norwegii, przewożąc towary.

(okoliczność bezsporna)

W okresach od 02.06.2012r. do 29.06.2012r., od 15.09.2010r. do 12.10.2012r., od 27.10.2012r. do 07.11.2012r., od 10.11.2012r. do 22.11.2012r., od 01.12.2012r. do 20.12.2012r., od 05.01.2013r. do 31.01.2013r., od 09.02.2013r. do 28.02.2013r., od 28.02.2013r. do 10.03.2013r., od 23.03.2013r. do 19.04.2013r. powód wyjeżdżał z Polski, dokonywał przewozów w Szwecji i Norwegii, a następnie wracał do Polski.

(dowód: zestawienie k.76-88)

Nadto powód dokonywał przewozów towaru na terenie Szwecji i Norwegii w okresach:

- 02.04.2012r. – 19.05.2012r. – 18 noclegów w Szwecji i 8 w Norwegii;
- 29.07.2012r. – 31.08.2012r. – 28 noclegów w Szwecji i 4 w Norwegii,
- 05.05.2013r. – 31.05.2013r. – 24 noclegi w Szwecji i 1 w Norwegii,
- 23.06.2013r. – 12.07.2013r. – 19 noclegów w Szwecji,
- 28.07.2013r. – 23.08.2013r. – 23 noclegi w Szwecji i 3 noclegi w Norwegii.

(dowód: zeznania powoda k.155, k.156-156v, k.60, k.61-63,

wydruki k.102-114)

Wynagrodzenie miesięczne powoda wynosiło 1.800 zł brutto.

(dowód: zaświadczenie k.49)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Okoliczności faktyczne w sprawie, w zakresie istotnym i wystarczającym dla rozstrzygnięcia, zostały przez Sąd ustalone na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania oraz zeznań stron.

Zeznania powoda zostały przez Sąd uznane zasadniczo za wiarygodne w zakresie odnoszącym się do przedmiotu postępowania. W tej części relacja powoda jest spójna i niezmienna w toku postępowania, a nadto w znacznej mierze koreluje z zeznaniami pozwanego. Wprawdzie powód emocjonalnie opisywał warunki pracy u pozwanego, jednakże w zakresie dotyczącym noclegów w kabinie samochodu, braku noclegów w hotelach (motelach), czy organizacji pracy, zeznania powoda zasługują na przymiot wiarygodności.

Zeznania pozwanego zostały przez Sąd ocenione jako wiarygodne z uwagi na ich koherencję i logikę. Treść zeznań pozwanego koreluje w dużej części z zeznaniami powoda (np. co do zapewniania noclegów w kabinie pojazdu, nie zaś w hotelach czy motelach), wypłaty o rozliczeń diet (nie ryczałtów) i odbywania wyjazdów w ramach stosunku pracy. Brak jest podstaw do podważania wiarygodności zeznań pozwanego co do okoliczności faktycznych.

Dokumenty zgromadzone w toku postępowania zostały przez Sąd uznane za wiarygodne, bowiem ich treść i autentyczność nie budziły wątpliwości, jak również nie były kwestionowane pomiędzy stronami. Z tych względów Sąd przyznał im walor wiarygodności i moc dowodową.

Powód wniósł o zasądzenie ryczałtów za noclegi. W tym zakresie należy w pierwszej kolejności mieć na względzie, iż zgodnie z art.21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U.2012.1155 ze zm.), kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

Natomiast w myśl art.77⁵§ 1 k.p. pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Stosownie do art.77²§2 k.p., minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków. Z kolei w myśl art.77⁵§3 k.p., warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Zgodnie z art.77⁵§4 k.p., postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Natomiast stosownie do treści art.77⁵§5 k.p., w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

W przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości, iż kwestia należności z tytułu podróży służbowych nie została uregulowana w regulaminie pracy, jak też w umowach o pracę pomiędzy stronami. Zatem – zgodnie z art.77⁵§5 k.p. – wysokość należności powoda z tytułu podróży służbowych winna być ustalana na podstawie przepisów rozporządzenia regulującego wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju.

Do 28.02.2013r. kwestia należności z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju unormowana była przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2001r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery

budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. 2002.236.1991, ze zm.). Stosownie do §2 tego rozporządzenia, z tytułu podróży, odbywanej w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1) diety;

2) zwrot kosztów:

a) przejazdów i dojazdów,

b) noclegów,

c) innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

W myśl §9 ust.1 rozporządzenia, za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia. Zgodnie z §9 ust.2 rozporządzenia, w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Stosownie do treści §9 ust.3 rozporządzenia, w uzasadnionych przypadkach pracodawca może wyrazić zgodę na zwrot kosztów za nocleg w hotelu, stwierdzonych rachunkiem, w wysokości przekraczającej limit, o którym mowa w ust. 1. Natomiast zgodnie z §9 ust.4 rozporządzenia, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg.

W spornym okresie obowiązywał limit: 1.200 SEK w odniesieniu do noclegu w Szwecji i 1.200 NOK w odniesieniu do noclegu w Norwegii.

Od dnia 01.03.2013r. należności z tytułu podróży służbowych uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. 2013.,167). Stosownie do §2 tego rozporządzenia, z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1) diety;

2) zwrot kosztów:

a) przejazdów,

b) dojazdów środkami komunikacji miejscowej,

c) noclegów,

d) innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

Zgodnie z §16 ust.1 cytowanego rozporządzenia, za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia. W myśl §16 ust.2 rozporządzenia, w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu. Stosownie do §16 ust.3 rozporządzenia w uzasadnionych przypadkach pracodawca może wyrazić zgodę na zwrot kosztów za nocleg, stwierdzonych rachunkiem, w wysokości przekraczającej limit, o którym mowa w ust. 1. Natomiast w myśl §16 ust.4 rozporządzenia, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg.

W spornym okresie obowiązywał limit: 450 SEK w odniesieniu do noclegu w Szwecji i 375 NOK w odniesieniu do noclegu w Norwegii.

Nie może budzić wątpliwości, że powód nie nocował w hotelach (motelach, hostelach). Powód nocował w kabinie samochodu. Z tytułu noclegów nie ponosił wydatków. Bezsprzecznie zapewnienie pracownikowi-kierowcy samochodu ciężarowego odpoczynku nocnego w kabinie samochodu ciężarowego podczas wykonywania przewozów w transporcie międzynarodowym nie stanowi zapewnienia przez pracodawcę bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (uchwała SN z dnia 7 października 2014r., I PZP 3/14, OSNP 2015, nr 4, poz.47).

Pracodawca nie zapewnił więc powodowi bezpłatnego noclegu w rozumieniu przepisów obu rozporządzeń; nie występuje więc przesłanka wyłączająca obowiązek wypłaty ryczałtu za nocleg. Rozważenia zatem wymaga, czy w sytuacji, gdy pracownik nie ponosi wydatków (kosztów) związanych z noclegiem w podróży służbowej, przysługuje mu prawo do ryczałtu na podstawie §9 ust.4 (§16 ust.4) rozporządzenia.

W tym zakresie należy mieć na względzie, iż w przypadku wypłaty ryczałtu jest bez znaczenia, czy i w jakiej wysokości pracownik poniósł koszty noclegu. Ryczałt przysługuje nawet wtedy, gdy kosztów tych faktycznie nie poniósł (ponieważ nocował np. u rodziny, przyjaciół, znajomych, którzy udostępnili mu nieodpłatnie możliwość noclegu w ich domu). Ryczałt nie przysługuje pracownikowi tylko wtedy, gdy to pracodawca zapewnił pracownikowi bezpłatny nocleg. Chodzi przy tym o zapewnienie noclegu w warunkach hotelu (motelu), a nie w dostosowanej do spania kabinie pojazdu. W razie nieprzedstawienia rachunku za hotel (motel) kierowcy przysługuje więc co najmniej (art. 77⁵ § 5 k.p.) ryczałt w wysokości 25% limitu ustalonego w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p., z czym w sprzeczności nie pozostaje możliwość "zaoszczędzenia" przez niego wydatków i zwiększenia w ten sposób dochodu uzyskiwanego z tytułu zatrudnienia. Można w związku z tym przyjąć, że nawet gdy kierowca nie pokrywa faktycznie kosztów noclegu (ponieważ korzysta w tym celu z kabiny pojazdu), i w związku z tym nie przedstawia rachunku za hotel (motel), należy mu się ryczałt w wysokości określonej w § 9 ust. 2 rozporządzenia z 2002 r., czy §16 ust.4 rozporządzenia z 2013r. (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 7 października 2014r., I PZP 3/14, OSNP 2015, nr 4, poz.47).

W tych warunkach uznać należy, iż powodowi przysługuje prawo do ryczałtu za noclegi na podstawie przywołanych przepisów.

Wysokość ryczałtu, jak wskazano, wynosiła: do dnia 28.02.2013r. – 300 SEK w odniesieniu do noclegu w Szwecji, 300 NOK w odniesieniu do noclegu w Norwegii; od dnia 01.03.2013r. – 450 SEK w odniesieniu do noclegu w Szwecji, 375 NOK w odniesieniu do noclegu w Norwegii.

Powód wskazywał, że odbywał noclegi w trakcie podróży służbowych w okresach:

- 02.04.2012r. – 19.05.2012r.;
- 03.06.2012r. – 30.06.2012r.;
- 29.07.2012r. – 31.08.2012r.;
- 16.09.2012r. – 13.10.2012r.;
- 29.10.2012r. – 24.11.2012r.;
- 02.12.2012r. – 20.12.2012r.;
- 07.01.2013r. – 02.02.2013r.;

- 10.02.2013r. – 28.02.2013r.;
- 01.03.2013r. – 8.03.2013r.;
- 24.03.2013r. – 19.04.2013r.;
- 05.05.2013r. – 31.05.2013r.;
- 23.06.2013r. – 12.07.2013r.;
- 28.07.2013r. – 23.08.2013r.

Pozwany, w oparciu o posiadaną dokumentację, podał, że powód odbywał zagraniczne podróże służbowe w okresach:

- 03.06.2012r. – 30.06.2012r. (k.76-77),
- 16.09.2012r. – 13.10.2012r. (k.78-79),
- 28.10.2012r. – 07.11.2012r. (k.80),
- 11.11.2012r. – 22.11.2012r. (k.81),
- 02.12.2012r. – 20.12.2012r. (k.82),
- 06.01.2013r. – 31.01.2013r. (k.83-84),
- 10.02.2013r. – 28.02.2013r. (k.85),
- 01.03.2013r. – 10.03.2013r. (k.86);
- 24.03.2013r. – 19.04.2013r. (k.87-88).

Wprawdzie w przedstawionych danych występują rozbieżności, jednakże mają one niewielki zakres: powód wskazał rozpoczęcie podróży zagranicznej na dzień 29.10.2012r., pozwany – na dzień 28.10.2012r.; powód podał zakończenie podróży zagranicznej na dzień 24.11.2012r., pozwany na dzień 22.11.2012r.; powód podał rozpoczęcie podróży zagranicznej na dzień 07.01.2013r., pozwany – na dzień 06.01.2013r., powód podał zakończenie podróży na dzień 02.02.2013r., a pozwany – na dzień 31.01.2013r.; powód podał zakończenie podróży na dzień 08.03.2013r., a pozwany – na dzień 10.03.2013r. Rozbieżności te, o niewielkim charakterze, mogą wynikać z faktu, iż powód nie dysponuje pełnym zakresem dokumentacji. Sąd oparł się w tym zakresie na danych przedstawionych przez stronę pozwaną, bowiem mają one szczegółowy charakter i znajdują oparcie w posiadanej przez stronę pozwaną dokumentacji dotyczącej podróży służbowych powoda w tym okresie.

Z danych przedstawionych przez stronę pozwaną wynika, że należności z tytułu ryczałtów winny wynosić:

- 03.06.2012r. – 30.06.2012r.: 3.240,21 zł (k.76-77),
- 16.09.2012r. – 13.10.2012r.: 3.524,01 zł (k.78-79),
- 28.10.2012r. – 07.11.2012r.: 1.503,11 zł (k.80),
- 11.11.2012r. – 22.11.2012r.: 1.550,88 zł (k.81),
- 02.12.2012r. – 20.12.2012r.: 2.497,41 zł (k.82),
- 06.01.2013r. – 31.01.2013r.: 3.402,09 zł (k.83-84),

- 10.02.2013r. – 28.02.2013r.: 2.483,46 zł (k.85),
- 01.03.2013r. – 10.03.2013r.: 1.893,98 zł (k.86);
- 24.03.2013r. – 19.04.2013r.: 5.185,79 zł (k.87-88).

Daje to łączną kwotę 25.280,94 zł.

W odniesieniu do pozostałych podróży wskazywanych przez powoda, strona pozwana nie przedstawiła danych. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że powód korzystał ze zwolnienia lekarskiego w okresie zatrudnienia jeden raz – w czasie, w którym nie odbywał podróży służbowych. Powód nie przebywał na urlopie. Pozwany przyznał, że nie dysponuje dokumentacją chorobową i urlopową powoda za pozostałe, niewskazane okresy (k.151). Nadto, powód przedstawił wydruki formularzy, które miał obowiązek wypełniać dla kontrahentów. Dane przedstawione przez powoda dotyczą okresów: 05.05.2013r. – 31.05.2013r. (k.102-105), 23.06.2013r. – 12.07.2013r. (k.106-111), 28.07.2013r. – 23.08.2013r. (k.112-114). W tych warunkach, w powiązaniu z treścią zeznań stron, uznać trzeba, iż w okresach wskazanych przez powoda, a obejmujących czas: 02.04.2012r. – 19.05.2012r., 29.07.2012r. – 31.08.2012r., 05.05.2013r. – 31.05.2013r., 23.06.2013r. – 12.07.2013r., 28.07.2013r. – 23.08.2013r. odbywał on zagraniczne podróże służbowe w rozmiarze przezeń wskazanym (k.3).

W okresach tych powód odbywał noclegi:

- 02.04.2012r. – 19.05.2012r. – 18 noclegów w Szwecji i 8 w Norwegii;
- 29.07.2012r. – 31.08.2012r. – 28 noclegów w Szwecji i 4 w Norwegii,
- 05.05.2013r. – 31.05.2013r. – 24 noclegi w Szwecji i 1 w Norwegii,
- 23.06.2013r. – 12.07.2013r. – 19 noclegów w Szwecji,
- 28.07.2013r. – 23.08.2013r. – 23 noclegi w Szwecji i 3 noclegi w Norwegii.

Wysokość ryczałtów wynosi więc:

- 02.04.2012r. – 19.05.2012r. – 300 SEK x 18 = 5.400 SEK x 0,4514 = 2.437,56 oraz 300 NOK x 8 = 2.400 NOK x 0,4918 = 1.180,32 zł,
- 29.07.2012r. – 31.08.2012r. – 300 SEK x 28 = 8.400 SEK x 0,4514 zł = 3.791,76 zł oraz 300 NOK x 4 = 1200 NOK x 0,4918 zł = 590,16 zł,
- 05.05.2013r. – 31.05.2013r. – 450 SEK x 24 = 10.800 SEK x 0,4514 = 4.875,12 zł oraz 375 NOK x 1 = 375 NOK x 0,4918 = 184,425 zł,
- 23.06.2013r. – 12.07.2013r. - 19 x 450 SEK = 8.550 SEK x 0,4514 zł = 3.859,17 zł;
- 28.07.2013r. – 23.08.2013r. – 450 SEK x 23 = 10.350 SEK x 0,4514 zł = 4.671,99 zł oraz 375 NOK x 3 = 1.125 NOK x 0,4918 zł = 553,275 zł.

Łącznie daje to kwotę (wraz z kwotą 25.280,94 zł) 47.424,72 zł.

Dlatego też, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt I. wyroku, oddalając jednocześnie powództwo w pozostałej części.

Sąd orzekł również o kosztach procesu, stosując dyspozycję art.100zd.2 k.p.c W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia kwoty 47.622,03 zł, zaś została zasądzona kwota 47.414,72 zł. Powód zatem uległ w niewielkim zakresie (wygrał w 99,5%), co wynikało z braku precyzyjnych danych dotyczących odbywanych podróży

służbowych i związanych z tym wyliczeniach wartości roszczenia. W tych warunkach, w ocenie Sądu, istnieją podstawy do zastosowania dyspozycji art.100 zd.2 k.p.c. i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w całości, tj. w kwocie 1.800 zł.

Sąd orzekł także o kosztach sądowych, obciążając nimi pozwanego pracodawcę na podstawie art.113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Orzeczenie o rygorze natychmiastowej wykonalności znajduje swoją podstawę w dyspozycji art.477²§1 k.p.c.